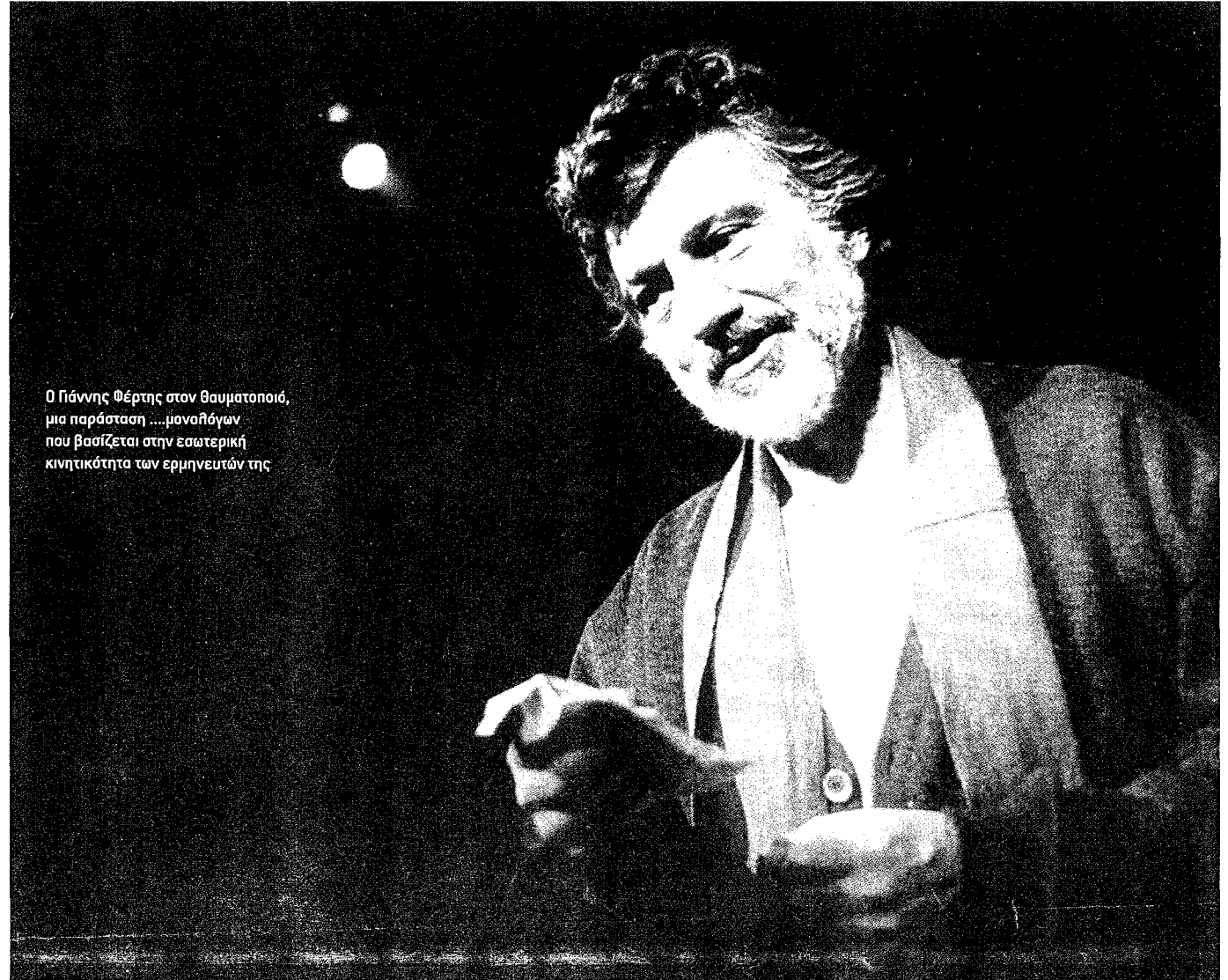

Ο Πάννης Φέρτης στον θαυματοποιό,
μια παράστασημονολόγων
που βασίζεται στην εσωτερική
κινητικότητα των ερμηνευτών της

Μια παρτίδα για την αλήθεια

Με το που μπαίνεις στο Απλό Θέατρο, σε διαπερνά μια παγωμένη ατμόσφαιρα που προϊδεάζει για τον δαίδαλο των εσωτερικών ενδοσκοπήσεων που ακολουθεί. Μερικές σιδερένιες καρέκλες αφημένες πάνω στο τσιμεντένιο δάπεδο της σκηνής υπογραμμίζουν τόσο το μεταφυσικό τοπίο όπου κινούνται τα πρόσωπα του Μπράιαν Φρίελ όσο και τις μοναχικές τους καταδύσεις στη μνήμη, μέσα από τις οποίες ανασυντίθεται ο βίος και η πολιτεία ενός αμφισβητούμενου προικισμένου ατόμου.

Ο *θαυματοποιός*, ένας άνθρωπος εξαιρετικά γοητευτικός αλλιά και σκληρός, με ικανότητα θεραπευτή που το χάρισμά του –σε ένα δεύτερο επίπεδο– παραπέμπει στο ταλέντο του καλλιτέχνη, είναι ένα έργο διαδοχικών μονολόγων στο οποίο τρυπώνουν μεταφορικά σχήματα. Ο ίδιος, η ερωμένη του και ο μάντζερ του αποτε-

λούν έναν ιδιόρρυθμο περιπλανώμενο «θίασο», τις εμπειρίες του οποίου αφηγούνται σταθμεύοντας, καθένας από τη σκοπιά του, σε μια κοινή τραυματική εμπειρία που έχει προσδιορίσει τη σχέση μεταξύ τους και με τον εαυτό τους. Και οι τρεις –σημειωτέον ότι οι δύο είναι ήδη πεθαμένοι– στοχάζονται πάνω στη δύναμη της γοητείας, στη σύγκρουση της πίστης με την αμφισβήτηση, στη διττή υπόσταση της ύπαρξης: το είναι και το φαίνεσθαι. Ο ήρωας αυτοαναλύεται, αναμετρείται με τις ικανότητές του, εκφράζει την αγωνία και την ανασφάλειά του, περνάει από τη ματαιοδοξία στην αμφισβήτηση και από εκεί στην τελική ήττα. Η σύντροφός του, με έντονη την αίσθηση της αποτυχίας, αποδίδει την πτώση του στην ερωτική τους παρτίδα. Και ο είρων μάντζερ, ο μόνος ζωντανός, γίνεται κριτής τής αλήθει-

ας που κρύβεται πίσω από το μυστήριο της δημιουργίας.

Πώς αποδίδεται αυτή η διερεύνηση της αλήθειας στη σκηνή; Η στατικότητα των μονολόγων ζητά βιρτουόζους ερμηνευτές, μια εσωτερική κινητικότητα που θα καθηλώσει τον θεατή στο άκουσμα ενός λόγου λεπτών ποιητικών αποχρώσεων. Στην παράσταση του Αντώνη Αντύπα, η προσεγγμένη μετάφραση του Ερρίκου Μπελιέ και η πάντα διορατική μουσική τής Ελένης Καραϊνδρου πρόσφεραν τους απαιτούμενους χαμηλούς τόνους βαθαίνοντας τα παλλεδρικά μηνύματα του ιρλανδού συγγραφέα. Αντίθετα, οι καλοί ηθοποιοί (Πάννης Φέρτης, Ταμίλα Κουλίεβα, Δημήτρης Οικονόμου) εξωτέρικευσαν περισσότερο απ' όσο χρειαζόταν τα συναισθήματά τους, σε μια προσπάθεια να αναπληρώσουν το κενό δράσης.